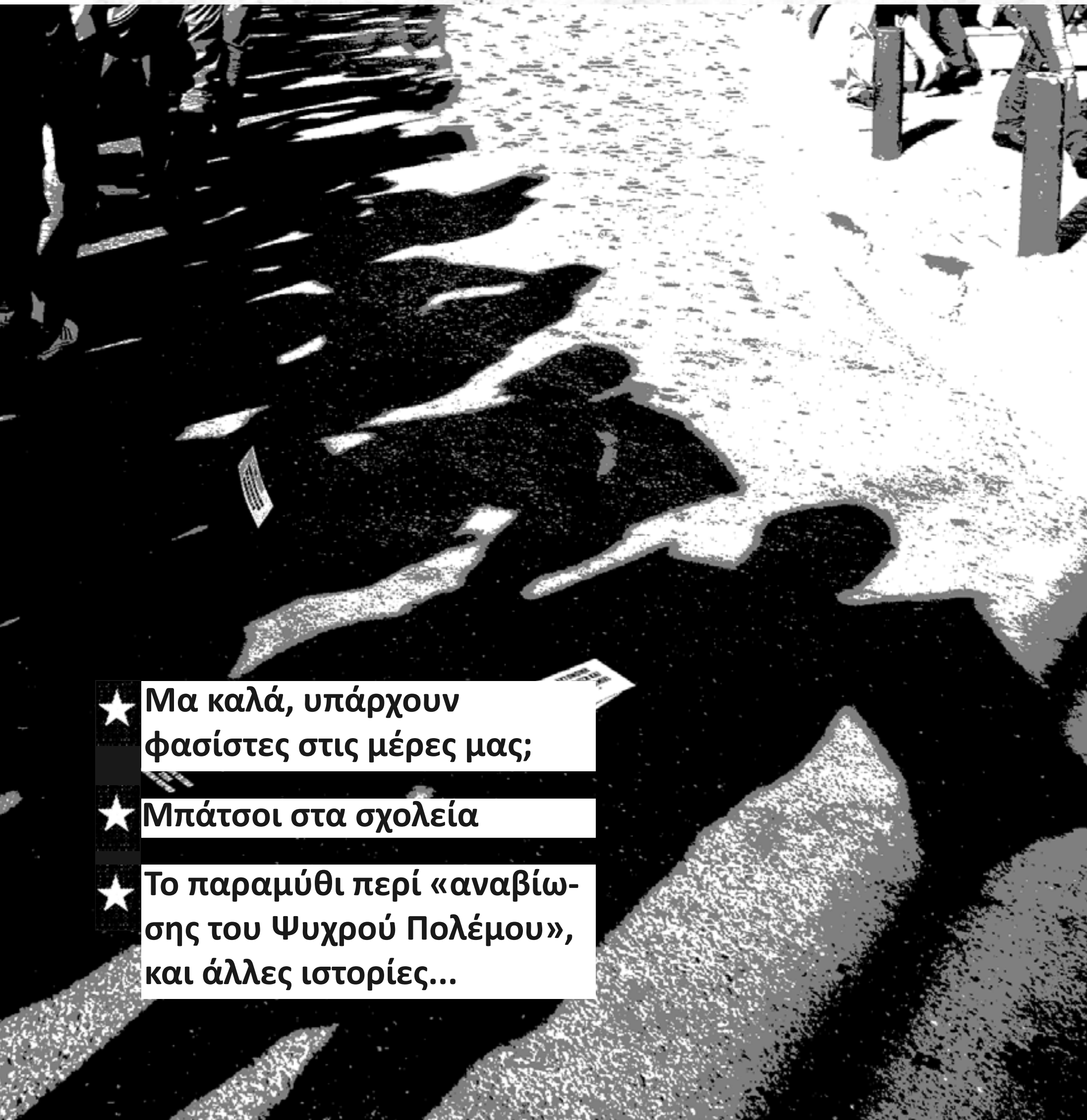
antifa n.ionias

Ιούνιος 2014

01

σκέψεις για προλεταριακή χρήση
από αντιφασιστική σκοπιά

★ Μα καλά, υπάρχουν φασίστες στις μέρες μας;

★ Μπάτσοι στα σχολεία

★ Το παραμύθι περί «αναβίωσης του Ψυχρού Πολέμου», και άλλες ιστορίες...

EDITORIAL

Από πού να ξεκινήσει κανείς να εξηγεί τους λόγους για τους οποίους καταλήξαμε στη δημιουργία αυτού του εντύπου;

Ένας λόγος σίγουρα είναι πως ό,τι έχουμε να πούμε δεν θα το βρούμε σε κανένα θεσμικό και αστικό μηχανισμό αναπαραγωγής ιδεολογίας και ειδήσεων. Καμία τηλεόραση, καμία εφημερίδα, κανένας «πνευματικός σαλτιμπάγκος» και κανένα μέσο μαζικής εξαπάτησης δεν θα αναδείξει ποτέ τίποτα διαφορετικό από τις κυρίαρχες αφηγήσεις, τις αφηγήσεις των αφεντικών μας.

Ένας άλλος λόγος οπωσδήποτε είναι η ανάγκη να εκφράσουμε τα αυτονόητα σε μια εποχή προμελετημένης διανοητικής φτώχειας και ανυπαρξίας εκείνων των τρόπων αντίληψης της πραγματικότητας που θα μας εμπόδιζαν να «πέφτουμε-από-τα-σύννεφα-κάθε-εβδομάδα». Ότι δηλαδή, φασισμός δεν είναι ούτε αυτό που μάθαμε στο σχολείο, ούτε αυτό που μας είπε ο τάδε ακαδημαϊκός ή ο δείνα πρεφαδόρος του καφενείου. Δεν είναι αυτό που γράφουν τα περισσότερα βιβλία ιστορίας ούτε αυτό που μας λένε «φωστήρες» των δημοσιογραφικών πάνελ και των social media. Είναι κάτι πιο μεγάλο, πιο σκοτεινό, πιο τερατώδες, η σβάστικα είναι μόνο ένα μέρος του και είναι επιτηδευμένα αποκρυμμένο.

Ακόμα ένας λόγος είναι τα συναισθήματα απύθμενης σιχαμάρας που αισθανόμαστε κάθε φορά που ακούμε για συσπείρωση του εθνικού κορμού, για εθνική συμφιλίωση και συστράτευση εργατών και αφεντικών κάτω από σημαίες έθνους-κράτους. Συναισθήματα που επεκτείνονται από τους ασπόνδυλους χαμένους κρίκους της εξέλιξης του ανθρώπινου είδους με στοχάδια στο κούτελο μέχρι κάθε αριστερο-ορθοδοξο-πατριώτη και επίδοξο διαχειριστή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Κυρίως όμως, ο λόγος που δημιουργήσαμε αυτό το έντυπο είναι η αναπόδραστη αναγκαιότητα να ζούμε και να αγωνιζόμαστε όπως αρμόζει σε κάθε κομμάτι της τάξης μας και η ανάπτυξη εργαλείων κατάλληλων για αυτή τη δουλειά. Ενάντια στα σχέδια που έχουν τα αφεντικά (μικρά και μεγάλα, αριστερά και δεξιά) και το κράτος τους για μας, στη βίαιη υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης και της ίδιας μας της ζωής στο όριο της εξόντωσης, καθώς και στην μπατσοστρατιωτική διαχείριση αυτής. Διεκδικώντας κάθε μέρα τους χώρους και τους χρόνους μας μέσα στη μητρόπολη και το κοινωνικό εργοστάσιο. Για να δηλώσουμε παρόντες στους εχθρούς μας και να ανακαλύψουμε τους φίλους μας. Για να αγωνιστούμε με το μόνο τρόπο που ξέρουμε και αξίζει τον κόπο. Αυτοοργανωμένα, στη βάση της ταξικής μας θέσης, των κοινών αναγκών και επιθυμιών μας, μακριά από λογικές ανάθεσης, αρχηγών και κρατικών θεσμών.

μια έκδοση του antifa neas ionias
για ηλεκτρονική επικοινωνία antifan.ionias@espiv.net

Μα καλά, υπάρχουν φασίστες στις μέρες μας;

Αντίθετα με την επικρατούσα ρητορεία, όταν μιλάμε για φασισμό, δεν αναφερόμαστε αποκλειστικά σε τετραγωνισμένα μουστάκια τύπου Χίτλερ, στο μπλόκο της Καλογρέζας, στην επταετή χούντα των στρατιωτικών και σε τύπους με ξυρισμένα κεφάλια και σώματα ποτισμένα με κρεατίνες. Από τα μαχαιρώματα της Χρυσής Αυγής ως την αστυνομική επιχείρηση "Ξένιος Ζευς", από τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα ως τις ουρές του ΟΑΕΔ, από τα εισιτήρια στα νοσοκομεία ως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, από την ηλεκτρονική πλατφόρμα φακελώματος μαθητών "my-school" ως το σύγχρονο κυνήγι μαγισσών-οροθετικών εκδιδόμενων γυναικών κι από την δημόσια διαπόμπευση συλληφθέντων διαδηλωτών ως τα ρατσιστικά συνθήματα των οπαδών της Εθνικής Ελλάδος και τα πογκρόμ κατά Αλβανών οπαδών, ο σύγχρονος φασισμός πλανάται πάνω από τα κεφάλια μας. Ούτε ως τραγωδία, αλλά ούτε κι ως φάρσα. Ως κρατική στρατηγική για την διαχείριση και πειθάρχηση της εργατικής τάξης.

Κάπως έτσι λοιπόν, δεν ερμηνεύουμε τον φασισμό ως κάποια ιδεοληπτική εθνοκεντρική σχιζοφρένεια, αλλά ως μια ιστορική διαδικασία βίαιης υποτίμησης του πιο σημαντικού εμπορεύματος στον καπιταλισμό, της εργατικής μας δύναμης, της ικανότητάς μας δηλαδή για εργασία. Ενώ το κεφάλαιο προσπαθεί να αναδιαρθρωθεί για να ξεπεράσει την κρίση που διανύει, κάνει αυτό που ξέρει να κάνει καλύτερα: να ξεπερνάει τις κρίσεις του εις βάρος του κόσμου της εργασίας. Στρατιωτικοποίηση και πιο άγρια εκμετάλλευση των εργατών για να μπορέσει να αποσπάσει όσο μεγαλύτερο ποσοστό υπεραξίας μπορέσει. Και όσα κομμάτια της τάξης θεωρεί άχρηστα και μη παραγωγικά, δεν διστάζει να τα εξοντώσει.

Ο βασικός μισθός όλο και πέφτει, η ανεργία όλο και αυξάνεται, η όποια κοινωνική ΄΄πρόνοια΄΄ του ελέγχου και της διαμεσολάβησης που κάποτε εξασφάλιζε την κοινωνική ειρήνη πάει περίπατο και το βιοτικό μας επίπεδο στον απόπατο. Το λεγόμενο ''κοινωνικό κράτος'' που είχε σχηματιστεί υπό την πίεση των κοινωνικών αγώνων αποτελεί πια παρελθόν. Παράλληλα, όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της εργατικής τάξης, από το εργατικό δίκαιο εκπίπτει στο ποινικό. Στους δρόμους της μητρόπολης καθημερινά παίζεται ένα κυνηγητό "κλέφτες και αστυνόμοι", ή μάλλον, "μετανάστες-εργάτες-χωρίς-χαρτιά και αστυνόμοι".

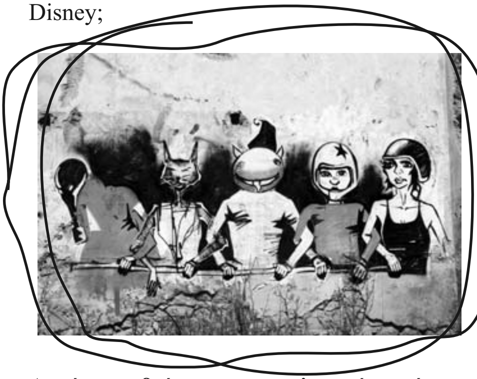
συνέχεια στη σελ.3

Στην άλλη όψη του νομίσματος, οι ποινικοποιήσεις όλων των τελευταίων μεγάλων απεργιών και οι επιθέσεις της αστυνομίας στις διαδηλώσεις. Στους εργασιακούς χώρους, οι εργασιακές σχέσεις εργαζομένου-αφεντικού διαρκώς μαφιοζοποιούνται. Απειλές των εργοδοτών προς τους εργαζομένους όποτε οι τελευταίοι τολμήσουν να ζητήσουν ένσημα ή τα απλήρωτα μεροκάματα, οι οποίες πολλές φόρες καταλήγουν σε σωματικές επιθέσεις. Βιτριόλι σε πρόσωπα, γλάστρες σε κεφάλια, πυροβολισμοί με καραμπίνες και ξυλοδαρμοί, κάποιες φορές μέχρι θανάτου.

Καπως έτσι, το (αυτοαποκαλούμενο) κοινωνικό κράτος μετατράπηκε σε κράτος δικαίου, δηλαδή σε κράτος ασφαλείας. Με την κατασκευασμένη μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης, οι μητροπόλεις έχουν μετατραπεί σε σύγχρονο πανόπτικον, σε χώρους εγκλεισμού και ελέγχου. Ενώ για όλους μας τα βράδια ο δαίμονας της απόλυσης κρύβεται κάτω απ' τα κρεβάτια μας, τα σώματα ασφαλείας βιώνουν την απόλυτη ευδαιμονία. Νέες προκηρύξεις για πρόσληψη λιμενικών, επαγγελματιών οπλιτών και ειδικών φρουρών, απορρόφηση των δημοτόμπατσων στην ΕΛ.ΑΣ. κι οι θέσεις εισακτέων για την αστυνομία μέσω πανελληνίων αυξάνονται. Οι αστυνομικές περιπολίες τόσο στο κέντρο της Αθήνας όσο και στα προάστια γίνονται πιο συχνές και πιο βάναυσες. Στην θέση κάθε νοσοκομείου που κλείνει, εκατοντάδες μπάτσοι ξεχύνονται στους δρόμους για την επιτήρηση μας. Στα σχολεία, μπάτσοι συλλαμβάνουν καταληψίες μαθητές και τους τρέχουν στα δικαστήρια, ενώ στην ΑΣΟΕΕ σε εβδομαδιαία βάση επιτίθενται -αρκετές φορές και με συνδρομή φασιστών- σε μετανάστες μικροπωλητές κι αλληλέγγυους φοιτητές. Το υπουργείο Δημόσιας Τάξης πλέον μπορεί άνετα να εμπλέκεται σε υποθέσεις που αφορούν την εργασία, την υγεία, την εκπαίδευση. Επειδή, το ελληνικό κράτος θέλει κουμάντο να κάνουν οι μπάτσοι!

Δεν έχει σύνορα ο φασισμός μωρό μου! (ούτε κι η κρίση)

Ο σύγχρονός αυτός φασισμός, δεν είναι βέβαια τοπικό ελληνικό φαινόμενο, καθώς και η κρίση δεν είναι ελληνικό “προνόμιο”. Αλλά, ποια είναι τελικά η αιτία της κρίσης; Μια χούφτα λαμόγια πολιτικοί που καταχράζονταν κρατικά χρήματα; Η Ευρωπαϊκή Ένωση; Η Μέρκελ; Οι μασόνοι; Οι εξωγήινοι; Τα σήριαλ του Χριστόφορου Παπακαλιάτη; Η νέα τριλογία Star Wars από την Disney;

Αυτό που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια είναι μια δομική κρίση του καπιταλισμού, κι όχι απλά λανθασμένη διαχείριση χρημάτων από κάποιο/κάποια κράτη. Μια κρίση υπερσυσσώρευσης, δηλαδή υπερβολική αύξηση της παραγωγικότητας των εργατών και συνεπώς της παραγωγής εμπορευμάτων και υπηρεσιών, συνοδευόμενη από αντίστοιχη μείωση της αγοραστικής δύναμης των μισθωτών. Μια κρίση που έχει τις ρίζες της και στην δυναμική αμφισβήτηση των αγώνων του ’60 και με την μορφή της κρίσης κοινωνικής νομιμοποίησης και πολιτικής εκπροσώπησης ολοένα και οξύνεται. Το κεφάλαιο για να μπορέσει να επιβιώσει και να ξεπεράσει την κρίση του, είναι αναγκασμένο να αναδιαρθρωθεί. Χρειάζεται να εδραιώσει νέες εργασιακές σχέσεις και συνθήκες, πρέπει να γίνει πιο κερδοφόρο, πρέπει να βρει νέους τομείς συσσώρευσης και να καταστρέ-

ψει οτιδήποτε του είναι ζημιογόνο, ακόμα κι αν πρόκειται για εργατικό δυναμικό.
Για αυτό και ο φασισμός δεν είναι τοπικό φαινόμενο, επειδή η κρίση είναι παγκόσμια. Και ο φασισμός δεν είναι αποτέλεσμα της κρίσης. Δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως φαινόμενο ότι απλά κάποιοι τρελάθηκαν λόγω της κρίσης -αν και πολλοί φασίστες χρήζουν ψυχιατρικής μελέτης- και κυκλοφορούν τραμπουκίζοντας, ξυλοκοπώντας και δολοφονώντας μετανάστες και αγωνιστές. Ο φασισμός είναι η διαχείριση της κρίσης για το ξεπέρασμα της. Γι' αυτό και βλέπουμε το δημοκρατικό κράτος από την μία να επιδίδεται σε αντιναζιστικές κορώνες και από την άλλη να εφαρμόζει φασιστικές πρακτικές. Ο σύγχρονος φασισμός δεν χρειάζεται χούντα, η δημοκρατία του ταιριάζει γάντι. Δεν έχει απαραίτητα ανάγκη τον Μουσολίνι, την σβάστικα, τον Χίτλερ και θεωρίες περί άριας φυλής. Μπορεί να δράσει και να εδραιωθεί και χωρίς σύμβολα του παρελθόντος. Δεν έχει αυτοσκοπό την αναβίωση της ναζιστικής ιδεολογίας, αν την χρειαστεί θα την αναβιώσει, αν όχι θα την αφήσει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Ο στόχος του είναι η απαξίωση των ζωών μας για την κερδοφορία της αστικής τάξης.

Έτσι λοιπόν, ο νέος ολοκληρωτισμός υιοθετείται ως στρατηγική όχι μόνο από την ελληνική αστική τάξη και το κράτος της, αλλά σε σχεδόν παγκόσμιο επίπεδο. Αντεργατικά μέτρα παρόμοια με αυτά που ψηφίζονται στο ελληνικό κοινοβούλιο εφαρμόζονται σε όλες τις γωνιές του πλανήτη. Τα κράτη διαρκώς αυταρχοποιούνται κι η αστυνόμευση διαρκώς αυξάνεται. Παράλληλα, εθνικιστικά κόμματα και οργανώσεις συσπειρώνουν ολοένα και περισσότερο κόσμο, βγαίνουν από το περιθώριο και κάνουν δημόσιες εμφανίσεις σε τηλεπαράθυρα ειδήσεων και talk shows από την μία, και στον δρόμο με συνθήματα και πογκρόμ από την άλλη, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα τα γεγονότα στην Ουκρανία.

Η εδραίωση του νεο-φασισμού

Μέσα σε αυτόν τον ζόφο, είναι πολλοί εκείνοι -απ' όλο το πολιτικό φάσμα- που ρίχνουν τις ευθύνες όσων βιώνουμε στους “ξένους πιστωτές μας”, οι οποίοι ως άπληστα οικονομικά μεγαθήρια, θέλουν (σε κρατικό-εθνικό επίπεδο π.χ. Γερμανία) να κατασπαράξουν τον ελληνικό λαό για να πλουτίσουν ακόμη περισσότερο. Οι αναλύσεις αυτές, το μόνο που έχουν καταφέρει τα τελευταία χρόνια, είναι να καλλιεργήσουν ένα νέο ρεύμα εθνικισμού, και να φέρουν καθολικά πλέον στην επιφάνεια όλες τις ρατσιστικές παραδόσεις της ελληνικής κοινωνίας. Οι οποίες, όχι μόνο καθιστούν θεμιτό και καλοδεχούμενο τον οργανωμένο ρατσισμό (με κύριο πολιτικό εκφραστή του την Χρυσή Αυγή), αλλά διέπονται και από έναν αέρα αμφισβήτησης του κυρίαρχου συστήματος -η κοινωνία του θεάματος σε όλο της το μεγαλείο. Τα μικροαστικά αιτήματα για περισσότερη ασφάλεια (προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας και των εμπορευμάτων, συνεπώς περισσότεροι μπάτσοι και μαφιόζοι-φασίστες στους δρόμους) βοήθησαν ιδεολογικά στην ανάδυση και εδραίωση των παντός είδους φασιστών σήμερα, παρουσιάζοντάς τους και ως “αντικαπιταλιστικό”(!) κίνημα. Ενώ τα αιτήματα αυτά εμφανίζονται ως παρεκκλίνοντα και αντισυστημικά, στην ουσία τους συσπειρώνουν τον εθνικό κορμό, ο οποίος ζητάει/απαιτεί ένα αυταρχικό μεν, δίκαιο δε, κράτος, που με συγκεντρωτικό τρόπο θα λύνει όλα του τα προβλήματα, ανοίγοντας τελικά τον δρόμο στον νέο φασισμό.

Τα αφεντικά ως τάξη, κατέχουν ιστορική μνήμη. Κρίσεις σαν κι αυτή έχουν αντιμετωπίσει ξανά. Η γνώση αυτή, τους καθιστά ικανούς να αντιληφθούν ότι, όπως και τότε, σήμερα η σχέση κεφάλαιο τίθεται υπό αμφισβήτηση μαζί με την ικανότητά τους για κερδοφορία. Σε αυτά τα πλαίσια, επιστρατεύουν

συνέχεια στη σελ.5

τους φασίστες, οι οποίοι ως μαφία -μην ξεχνάμε ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι και οι ίδιοι επιχειρηματίες, πορτιέρηδες σε στριπτιζάδικα, νταβατζήδες- αναλαμβάνουν να κάνουν την βρωμοδουλειά. Τα πογκρόμ (με μαχαιρώματα, χτυπήματα) σε προλετάριους μετανάστες, είναι πλέον καθημερινότητα και έχουν ως στόχο τον εκφοβισμό ενός σημαντικότατου κομματιού της τάξης μας. Οι επιθέσεις σε αυτούς γίνονται πάντα με πλάτη τους μπάτσους, πράγμα που αποδεικνύει πρώτον ότι οι φασίστες φοβούνται την οργή των μεταναστών και των αντιφασιστών, η οποία βρίσκεται στους δρόμους και όχι στα πάνελ των τηλεοράσεων και τα forum του διαδικτύου, όπου οι φασίστες συνηθίζουν να "δραστηριοποιούνται" και δεύτερον, ότι δρουν σαν μηχανισμός πλήρως εναρμονισμένος με το κράτος.

Ζούμε, μισούμε, δουλεύουμε μαζί

Οι μετανάστες εργάτες είναι εκείνοι που εδώ και δεκαετίες βιώνουν τον φασισμό στο πετσί τους, την ώρα που η αριστερά διερωτόταν "Μα καλά, υπάρχουν φασίστες στις μέρες μας;". Από τις αρχές της δεκαετίας του '90, η ελληνική κοινωνία γνωρίζει καλά από ισχυρά μεταναστευτικά ρεύματα και από ρατσισμό. Μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου με την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης του 1991, η Ελλάδα επωφελήθηκε από την εισροή πάμφθηνων μεταναστευτικών εργατικών χεριών, τα οποία διαρκώς αυξάνονταν. Η επαρχία και η ανάπτυξη του πρωτογενούς τομέα ήταν τα πρώτα αποτελέσματα της ανάπτυξης του greek dream εις βάρος των σωμάτων και της "μαύρης" εργασίας των μεταναστριών και μεταναστών. Στις μητροπόλεις, οι μετανάστες καταλαμβάνουν θέσεις εργασίας με φτηνό κόστος για τα αφεντικά, που αφορούν κυρίως χειρωνακτικές ευκαιριακές δουλειές στις οικοδομές και τις οικιακές κατασκευές, τις οποίες τμήμα της

ελληνικής εργατικής τάξης περιφρονούσε, πετώντας στα σύννεφα της εξασφάλισης που προσέφερε η ανάπτυξη του δημόσιου τομέα. Είναι η περίοδος που πολλά νοικοκυριά έχουν από μία μετανάστρια για τις οικιακές δουλειές. Είναι η περίοδος που το greek dream κορυφώνεται, συνοδευμένο με την μικροαστικοποίηση της εργασίας, την απόρριψη της εργατικής ταυτότητας από την πλειοψηφία της ελληνικής εργατικής τάξης, οπότε και την παντελή έλλειψη αλληλεγγύης προς τους μετανάστες εργάτες.

Από τότε έως και σήμερα, η μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους, έχει ως κύριο στόχο τον έλεγχο της εισροής των μεταναστών στην χώρα και την διατήρηση τους στην Ελλάδα σε κατάσταση παρανομίας. Μετατρέποντας τον μετανάστη σε ΄΄λαθραίο΄΄, γίνεται λαθραίο και το εμπόρευμα της εργατικής του δύναμης. Η εργασία του γίνεται μαύρη, περνάει στην σφαίρα του παράνομου κεφαλαίου, είναι λαθραία άρα και μη φορολογήσιμη. Είναι πιο φτηνή, χωρίς ασφάλιση και επιδόματα. Παράλληλα, ο φόβος που καλλιεργείται στον μετανάστη εργάτη που δεν έχει άδεια παραμονής, είναι ο καλύτερος μπαμπούλας για τον μετατρέψει σε πειθαρχημένο και πειθήνιο σκλάβο στο αφεντικό του, χωρίς δικαιώματα και περιθώρια αντίστασης, καθώς σε μια οποιαδήποτε ρήξη μαζί του, ο εργοδότης του μπορεί να τον καταδώσει στην αστυνομία.

Σήμερα που η ανάγκη διαχείρισης της κρίσης από πλευράς των αφεντικών, κι η γενικότερη ανικανότητά τους να αναπαράγουν σε μεγάλο μέρος την εργατική δύναμη, επιβάλλει την περαιτέρω υποτίμηση των εργατών (ντόπιων και μεταναστών), οι πρώτοι που περισσεύουν είναι οι -εδώ και χρόνια υποτιμημένοι- μετανάστες, και μετατρέπονται σε έγκλειστους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κι όσο βαθαίνει η κρίση, τόσοι περισσότεροι γινόμαστε αυτοί που περισσεύουμε -άστεγοι, άνεργοι, άτομα με ειδικές ανάγκες, συνταξιούχοι κλπ. Το μέγεθος της επίθεσης που εξαπολύεται στις πλάτες ολόκληρης της εργατικής τάξης μέσα από την επίθεση στους μετανάστες εργάτες, γίνεται εύκολα αντιληπτό, αν αντικαταστήσουμε στις διάφορες ρατσιστικές κατάρες που ακούμε κατά καιρούς στην τηλεόραση ή στα λεωφορεία, την λέξη λαθρομετανάστης με την λέξη εργάτης. Τότε θα νιώσουμε τον τρόμο να χορεύει πεντοζάλη στο στομάχι μας.

Ευτυχώς που υπάρχει κι η αριστερά να ξορκίσει τα δαιμόνια του φασισμού

Και μέσα σε όλο αυτό τον βούρκο στον οποίο έχουμε βουτηχτεί, ακούμε την αριστερά να διατείνεται "Ε, δεν είναι κι όλοι οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής φασίστες, παραπλανημένοι άνθρωποι είναι". Εμείς από την πλευρά μας, θεωρούμε ότι στους υποστηρικτές της Χρυσής Αυγής -αλλά και σε αυτούς του Σαμαρά, του Καμένου, του Καρατζαφέρη και του εθνικού κορμού εν γένειδεν αξίζει κανενός είδους άλλοθι ή ντάντεμα. Τους αξίζει σίγουρα κριτική, και κλωτσιές στους πιο αντιδραστικούς. Είναι αυτοί που παραδοσιακά αναπαράγουν αυτές τις κοινωνικές σχέσεις που προωθούν τον φασισμό, είναι θύτες και όχι θύματα όπως τους παρουσιάζει η αριστερά ψαρεύοντας για ψήφους στα σκατά. Οποιαδήποτε άλλη αντιμετώπιση απέναντί τους είναι λαϊκισμός, και μόνο επικίνδυνη μπορεί να θεωρηθεί για τα εργατικά συμφέροντα. Η ομιλία της Χρυσής Αυγής στους απεργούς χαλυβουργούς υπό την ανοχή του ΚΚΕ, οι υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ για επαναπρόσληψη των απολυμένων δημοτόμπατσων, η αναγνώριση των μπάτσων και στρατιωτικών ως εργατικών υποκειμένων από την πλειοψηφία της αριστεράς, είναι μόνο μερικά ενδεικτικά παραδείγματα μετατόπισης της αριστεράς προς τα δεξιά. Η αριστερά στο σύνολό της δεν αναζητά εργάτες αυτόνομα πολιτικά οργανωμένους αλλά ψηφοφόρους, πολίτες και ιδιώτες έρμαια της πατριωτικής ομοψυχίας, της κομματικής υπεραξίας και της εθνικής ανάπτυξης που πάντα εκμετάλλευση βρωμάει.

συνέχεια στη σελ.7

Ή θα χάσει ο καθένας μόνος του ή θα κερδίσουμε όλοι μαζί

Ο αντιφασιστικός αγώνας λοιπόν δεν είναι αγώνας της δημοκρατίας ενάντια στην σβάστικα. Δεν είναι αγώνας φιλάνθρωπων διανοούμενων ενάντια σε μισάνθρωπους σχιζοφρενείς. Δεν είναι αγώνας της λογικής ενάντια στην παράνοια. Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι αγώνας ταξικός. Είναι η μάχη ανάμεσα στα εργατικά και καπιταλιστικά συμφέροντα. Ο καπιταλισμός μας θέλει διαιρεμένους, άρα αδύναμους, για να γίνουμε βορά στους κυνόδοντες του βρυκόλακα που ζει από την εργασία μας. Όσο σφαζόμαστε μεταξύ μας, εργαζόμενοι με ανέργους, ντόπιοι με μετανάστες, ιδιωτικοί με δημόσιους, προσωρινοί με μόνιμους, δεν κάνουμε τίποτα άλλο από το εξυπηρετούμε τα συμφέροντά των αφεντικών μας.

Απέναντι στην εθνική ενότητα απαντάμε με ταξική αλληλεγγύη. Απέναντι στην καθημερινή μιζέρια και φόβο απαντάμε με κοινότητες αγώνα για ζωή με νόημα. Απέναντι στον λήθαργο των εκλογικών αυταπατών απαντάμε με ταξικό αυτόνομο αγώνα δίχως εφησυχασμούς. Ο φασισμός καλπάζει, δεν είναι μακρινή κατάσταση από το παρελθόν, αλλά μια ιστορική διαδικασία που συμβαίνει εδώ και τώρα. Δεν είναι μια στιγμή εξαίρεσης του παρελθόντος που δεν πρόκειται να ξανασυμβεί, αλλά μια διαδικασία που συμβαίνει στο τώρα της δημοκρατίας. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο συνεννόησης και πεδίο διαλόγου με τα αφεντικά μας και τους φασίστες τους. Να ξεθάψουμε το τόμαχωκ του ταξικού πολέμου.

Μπάτσοι στα σχολεία

Και καθώς διαβαίνουμε το μακάριο έτος 2014, γίνεται ολοένα και πιο αντιληπτή η εικόνα εγκατάλειψης και απαξίωσης προς οτιδήποτε είχε παγιωθεί τις προηγούμενες δεκαετίες σαν «κράτος πρόνοιας». Όλοι πέφτουν από τα σύννεφα πανικόβλητοι και ξαφνιασμένοι μπροστά στην κατάρρευση της δημόσιας υγείας, εκπαίδευσης, δημόσιας μεταφοράς, κλπ και τη μεταστροφή του «κράτους-πατέρα» σε «κράτος-μπαμπούλα». Άλλοι βγάζουν αφρούς από το στόμα για τα απωλεσθέντα κεκτημένα χρόνων και χρόνων διεκδικήσεων, περιμένοντας ποιος – αριστερός και μη- μεσσίας θα μας επαναφέρει στη βλαχομπαρόκ δεκαετία των «παχιών αγελάδων» του 90’ και της «αόρατης» εκμετάλλευσης φθηνής εργατικής δύναμης. Άλλοι αναπολούν τις χρυσές εποχές όπου η χούντα έφτιαχνε «δρομάρες» για τους παραθεριστές της Χαλκιδικής και όλοι – εδώ γελάμε - είχαν δουλειά, ενώ για τις ατελείωτες ουρές στα νοσοκομεία και την ανεργία του 50% τους φταίνε οι μετανάστες, οι εβραιομασώνοι και οι εξωγήινοι.

Το έχουμε πει και δεν θα κουραστούμε να το λέμε: η εγκατάλειψη της οποιασδήποτε κατ’ επίφασης κρατικής πρόνοιας ούτε έχει την αφετηρία της στο πρώτο ελληνικό μνημόνιο, ούτε γίνεται ανεξέλεγκτα, τυχαία και άτακτα. Το κράτος δεν παράτησε

αφίσα που κολλήθηκε στη γειτονιά μας σχετικά με το ζήτημα

εν μία νυκτί την αναπαραγωγή της εργατικής μας δύναμης. Απλά τώρα το κάνει διαφορετικά. Οι προηγούμενοι φορείς και θεσμοί κρατικής πρόνοιας εδώ και πολύ καιρό έχουν αρχίσει να μετασχηματίζονται σε μηχανισμούς ελέγχου, καταγραφής, έμμεσης εξόντωσης και πειθάρχησης ολοένα και περισσότερων, φυσικά με την αναπόφευκτη αρωγή του υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Αυτό είναι που συμβαίνει και αυτό είναι που βλέπουμε να γίνεται μπροστά στα μάτια μας. Αυτή η διαδικασία διαστρωμάτωσης της εργατικής τάξης και η αστυνομική της διαχείριση, αποτελεί πάγια κρατική στρατηγική για τη διαχείριση των εγγενών αντιφάσεων του καπιταλισμού. Ε λοιπόν, υπήρχε περίπτωση να ξεφύγει από αυτό το χορό και ο τομέας της εκπαίδευσης ;

«-Μα καλά», θα πει κάποιος, «βλέπουμε διάφορα να γίνονται στην εκπαίδευση, αλλά μήπως είστε υπερβολικοί;». Πρόσφατα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους.

Παρακολουθούμε ποινικές διώξεις εις βάρος μαθητών που συμμετείχαν σε καταλήψεις (Βόλος, Λουτράκι, Κερατσίνι), τη πειθαρχική και ηθική στοχοποίηση των «ατίθασων» στοιχείων και την απειλή απαγόρευσης συμμετοχής τους στις πανελλήνιες εξετάσεις – κάτι που ήδη απαγορεύεται για όσους μετανάστες δεύτερης γενιάς δεν έχουν τα απαραίτητα χαρτιά. Ρουφιανέματα διευθυντών και καθηγητών για μαθητές τους στην αστυνομία, ώστε να τους γίνουν ερωτήσεις του τύπου «τι ψηφίζουν οι δικοί σου». Αγανακτισμένοι γονείς, φιλήσυχοι, φιλάνθρωποι, αγαθοί και δίκαιοι, σαν άλλες «επιτροπές κατοίκων» εκτοξεύουν ρατσιστικές κορώνες και απαιτούν μέσα σε πολλά άλλα την ύπαρξη σχολείων-γκέτο για εκείνες τις μερίδες μαθητών που «βρωμάνε, κλέβουνε και δεν είναι χριστιανοί», «ανοιχτά σχολεία» για την ομαλή και εύρυθμη κρατική τους λειτουργία και φυσικά την ύπαρξη ολοένα και περισσότερης αστυνομίας για την πάταξη της «εγκληματικότητας». Το κλίμα τρομοκρατίας συμπληρώνεται από τους ένστολους ουρακοτάγκους, οι οποίοι με εντολή της ΓΑΔΑ μεθοδεύουν προσωπικές επαφές και συναντήσεις με διευθυντές σχολικών μονάδων σε επίπεδο ανταλλαγής αριθμών κινητών τηλεφώνων και ακόμα και σε νηπιαγωγεία, προς «καταγραφή προβλημάτων και αναγκών που εμπίπτουν στα πεδία αρμοδιότητάς τους».

συνέχεια στη σελ.9

«My School» - εικόνα από ένα δυστοπικό μέλλον

Και το πράγμα δεν σταματάει εδώ, αντίθετα μόλις αρχίζει. Το υπουργείο Παιδείας έρχεται να θεσπίσει το «My School» (παρόμοια εργαλεία ήδη χρησιμοποιούνται στο εξωτερικό), δηλαδή το Πληροφοριακό Σύστημα Σχολικών Μονάδων και Διοικητικών Δομών με σκοπό υποτίθεται να ενοποιήσει αρκετά πληροφορικά συστήματα που χρησιμοποιούνται μέχρι σήμερα στα σχολεία όπως το survey, το ΝΕΣΤΩΡ (μαθητολόγιο), το e-School, το e-DataCenter που στην ουσία είναι το πανελλήνιο σχολικό δίκτυο γνωστό και ως «www.sch.gr» και το ΟΠΣΥΔ (Πληροφοριακό Σύστημα Διαχείρισης Εκπαιδευτικού Προσωπικού πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης). Δηλαδή το «my school» είναι μια μεγάλη βάση δεδομένων (database) που περιέχει όλα τα παραπάνω και συνδέεται άμεσα με κάθε κάθε σχολική μονάδα και, γιατί όχι και με τη ΓΑΔΑ ;

ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΙ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ:
ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΤΑΞΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

Τι ακριβώς στοιχεία καταγράφει αυτό το σύστημα ψηφιακής καταγραφής?

Για τους μαθητές καταγράφονται οι βαθμοί, οι επιδόσεις, οι έλεγχοι, τα απολυτήρια, το ΑΜΚΑ (μετά από αντιδράσεις θα είναι προαιρετικό για φέτος), το ποινολόγιο (αποβολές και οι ακριβείς λόγοι, η διαγωγή), οι απουσίες, οι μετακινήσεις, οι μαθησιακές δυσκολίες, η κοινωνική συμπεριφορά των μαθητών σε όλη την σχολική τους πορεία, οι σοβαρές ασθένειες και η φαρμακευτική αγωγή, το οικογενειακό περιβάλλον, η χώρα καταγωγής και το ποσοστό των μεταναστών από κάθε χώρα. Για τους γονείς καταγράφονται το επάγγελμά τους, το μορφωτικό επίπεδό τους, η χώρα καταγωγής τους, η διεύθυνσή τους, μέχρι και λογαριασμοί όπως αυτός της ΔΕΗ, ενώ για τους εκπαιδευτικούς οι άδειες, το διδακτικό ωράριο, η συμμετοχή τους σε απεργίες ή στάσεις, η «συνεργασιμότητά τους» καθώς και τα τυπικά προσόντα (portfolio του εκπαιδευτικού).

Το Νέο Σχολείο

Και αυτή δεν είναι η μόνη λειτουργία του «My School». Μια σειρά νομοθετικών και διοικητικών πράξεων που άπτεται της κινητικότητας των εκπαιδευτικών, της αύξησης των καθηκόντων τους και της «αυτονόμησης» των σχολικών μονάδων από το υπουργείο, ο παραγκωνισμός μαθησιακά αδύναμων και μεταναστών μαθητών, η τράπεζα θεμάτων και το νέο σύστημα πανελληνίων εξετάσεων, καθώς και διάφορα δημοσιεύματα στα πλαίσια μιας προπαγάνδας απαξίωσης εκπαιδευτικών και μαθητών, επιβεβαιώνουν το «My School» -σε συνδυασμό με το ρόλο καταγραφής που αναφέραμε πιο πάνω- σαν μια βιτρίνα η οποία λιπαίνει το έδαφος για ένα Νέο Σχολείο[1]. Ένα σχολείο ζητούμενο των σκοπών και της στρατηγικής του ελληνικού κράτους. Ένα σχολείο-επιχείρηση

συνέχεια στη σελ.11

με κοστολογημένα τα πάντα, πολλών ταχυτήτων, ανταγωνιστικών, ιδιωτικοποιημένων, που πολύ απλά δεν τους χωράει όλους. Και τους ποιους δεν χωράει, το αποφασίζει το υπουργείο Παιδείας σε αγαστή συνεργασία με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης – όπως και το τι θα κάνει με αυτούς που περισσεύουν τελικά. Το σχολείο και οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί μέσα σε αυτό, ολοένα και εκπίπτουν στις «διακριτικές» ευχέρειες του ποινικού δικαίου. Τα πάντα παρακολουθούνται, ελέγχονται, καταγράφονται και διαχειρίζονται στη βάση της αστυνομικής διαχείρισης της αναπαραγωγής της εργατικής μας δύναμης και των ίδιων των ζωών μας, με ξεκάθαρο σκοπό και στρατηγική για τον εκφασισμό αυτής της κοινωνίας.

Ζούμε σε καιρούς όπου η καπιταλιστική κρίση θέλει να περάσει πάνω από τα πτώματά μας, με τη ζωή και την εργασία μας να έχουν υποτιμηθεί τόσο πολύ, μέχρι και του σημείου της εξόντωσης. Έτσι, το μόνο που «δε μας παίρνει» να κάνουμε είναι να γκρινιάζουμε και να βλαστημάμε για το κακό που μας έχει βρει και να λέμε «κάθε πέρσι και καλύτερα». Αποτελεί επίδικο να μπορούμε να αναγνωρίσουμε κάθε πτυχή του φασισμού και να τον τσακίζουμε ακριβώς όπως του αρμόζει. Δεν έχουμε περιθώριο να πράξουμε αλλιώς. Οι καιροί που ζούμε δεν επιτρέπουν τέτοιου είδους ολιγωρία.

σημείωση:

[1]http://tvxs.gr/news/paideia/my-school-einai-mono-ena-meros-enos-skoteinoteroy-sxedioy-toy-dimitri-tsirigoti

Το παραμύθι περί «αναβίωσης του Ψυχρού Πολέμου», και άλλες ιστορίες...

Τα αφεντικά όταν μας παραμυθιάζουν έχουν τους λόγους και τους σκοπούς τους. Είναι αυτοί που φτιάχνουν την κυρίαρχη αφήγηση της ιστορίας και εμείς αυτοί που, για αρχή, καλά θα κάνουμε να δούμε τι κρύβεται πίσω από αυτή, αν πραγματικά θέλουμε να καταλάβουμε τι συμβαίνει, εδώ που ζούμε, αλλά και στον κόσμο, και μάλιστα σε μια εποχή παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης. Να! Κάποιες ερωτήσεις που, αν μη τι άλλο, θα έλεγε κάποιος πως, χρήζουν μιας απάντησης. Γιατί, λοιπόν, τα ΜΜΕ των αφεντικών κάνουν λόγο περί «αναβίωσης του Ψυχρού πολέμου» για να περιγράψουν τα γεγονότα που συμβαίνουν στην Ουκρανία; Γιατί παρουσιάζουν την Δύση σαν ενιαίο μπλοκ με μοναδικό αντίπαλο την Ρωσία; Ποιος είναι ο ρόλος του ελληνικού κράτους σ' αυτό το παγκόσμιο πλάκωμα; Γιατί εμάς να μας απασχολεί αυτό που συμβαίνει;

Πόλεμος με τα όλα του!

*«Η ουκρανική κρίση οδηγεί την ανθρωπότητα σ' ένα **νέο Ψυχρό Πόλεμο**, εξέλιξη από την οποία κανείς δεν θα βγει κερδισμένος»* τονίζει σε συνέντευξή του στην «Κ» ο Τζον Χάμρε, πρόεδρος του Κέντρου Στρατηγικών και Διεθνών Μελετών της Ουάσιγκτον (CSIS). Παρακάτω επίσης επισημαίνει: ***«Δεν υπάρχουν στρατιωτικές λύσεις στην κρίση της Ουκρανίας.** Η προσπάθεια πρέπει να επικεντρωθεί στην ανάδειξη και ενίσχυση μιας αποτελεσματικής κυβέρνησης και της σταδιακής επανασύνδεσης των κομματιών μιας κατακερματισμένης χώρας».*[1]

Καθησυχαστικός αυτός ο κύριος Τζον Χάμρε. Εξάλλου, γιατί να υπάρχει λόγος ανησυχίας, αφού δεν γίνεται κανονικός πόλεμος και το ζήτημα δεν θα λυθεί με τα όπλα και το στρατό, άσε που είναι και μακριά. Μόνο που, αυτό που εξελίσσεται στον κόσμο από την δεκαετία του ΄90 και μετά, καμία σχέση δεν έχει με τις παγωμένες ισορροπίες του ΄80. Αντίθετα μάλιστα είναι πόλεμος με τα όλα του! Και μάλιστα με πολλά επεισόδια. Τα γεγονότα που συμβαίνουν στην Ουκρανία είναι τα τελευταία μιας σειράς άλλων που δεν είναι ούτε ασύνδετα, ούτε τυχαία. Άμα τα απαριθμήσουμε θα καταλάβουμε ότι πρόκειται για μια δεκαπενταετή πολεμική σύρραξη μεταξύ του αμερικάνικου κράτους και των ανταγωνιστών τους στο δαχτυλίδι που περιβάλλει την ευρασία. Θυμίζουμε Κόσοβο 1999, Τσετσενία 1999, Αφγανιστάν-Πακιστάν 2001, Ιράκ 2003, Λίβανος 2006, Σομαλία 2007, Γεωργία 2008, Λιβύη 2011, Συρία 2012, Κεντρική Αφρική (διαρκώς).

Η «αναβίωση του Ψυχρού Πολέμου» είναι μια βολική ιδεολογία όχι μόνο γιατί είναι καθησυχαστική. Είναι μια ιδεολογία που έχει χτιστεί πάνω στα ερείπια μιας προηγούμενης, αυτής που μιλούσε περί παγκοσμιοποίησης, και εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό: την συγκάλυψη των πλανητικών διακρατικών ανταγωνισμών. Η ιδεολογία περί παγκοσμιοποίησης, είναι γνωστό ότι, δεν αναγνώριζε καν πως υπάρχουν κράτη με τα δικά τους συμφέροντα στον παγκόσμιο χάρτη, αλλά ότι αυτοί που κάνουν κουμάντο είναι οι πολυεθνικές. Ακριβώς την στιγμή, που ο κόσμος, μετά και την πτώση του ανατολικού μπλοκ, από την μια, άρχισε να ξαναμοιράζεται με πολεμικές συγκρούσεις ανάμεσα στα έθνη-κράτη και από την άλλη, η μαζική μετανάστευση και η περαιτέρω υποτίμηση (που έφτανε μέχρι και του σημείου της εξόντωσης) της εργατικής δύναμης και της ζωής ήταν πλέον γεγονός.

συνέχεια στη σελ.13

Τώρα, η κυρίαρχη ρητορεία παρουσιάζει από την μια μεριά την Δύση και από την άλλη την Ρωσία. Έτσι τα κράτη της Ευρώπης πήγανε, λέει, όλα μαζί με το προσωπείο του πολιτισμού να υπερασπιστούν τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Ουκρανία μαζί με κάτι φασίστες και κάτι πράκτορες-μέλη ΜΚΟ. Μόνο που, το κάθε κράτος, ιδίως σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης, προσπαθεί να εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα με κάθε τρόπο και με όλα τα μέσα, αναλόγως των συσχετισμών δύναμης και τις κάθε φορά συμμαχίες. Και βέβαια, π.χ τα συμφέροντα της Γερμανίας είναι πολύ διαφορετικά από αυτά των ΗΠΑ, της Γαλλίας ή της Κίνας.2 Τα μεγάλα αφεντικά πολεμούν και δίπλα τους τα πιο μικρά, όπως τα ελληνικά προσπαθούν να πλασαριστούν με τον πιο ωφέλιμο τρόπο.

Ο πόλεμος τους είναι παντού ο εχθρός μας είναι εδώ

Αυτό που είναι σημαντικό να κατανοήσουμε είναι ότι όσο δεν υπάρχει υπολογίσιμος, συγκροτημένος πολιτικά και οργανωτικά ταξικός εχθρός, τόσο οι πόλεμοι των αφεντικών θα περνάνε πάνω από τα κορμιά μας. Και το ελληνικό κράτος για να γλιτώσει από την κρίση πρέπει να μπορεί να σταθεί στο ύψος των κάθε φορά περιστάσεων. Με λίγα λόγια, αυτό είναι που αποφασίζει πως θα διαπραγματευτεί την γεωπολιτική του θέση για να ενισχυθεί ο ρόλος του στους διακρατικούς ανταγωνισμούς. Αυτό είναι που αποφάσισε για παράδειγμα την συμμετοχή στο σφαγείο της Βοσνίας (1992-1995). Έτσι, μπορεί στα ΄90ς η κρίση να πήρε μια μικρή παράταση, αλλά αυτό έγινε γιατί το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο (τόσο εντός όσο και εκτός των συνόρων) και η ελληνική κοινωνία έκανε ένα μεγάλο άλμα πατώντας στα σώματα και τα πτώματα του βαλκανικού (και όχι μόνο) προλεταριάτου εντείνοντας και διαχέοντας την μέγιστη βία σε βάρος του. Το ίδιο κάνει και τώρα, προσπαθεί να πουλήσει την γεωπολιτική του θέση και να αρπάξει ότι μπορεί (εις βάρος όλων μας), προσφέροντας εγγυήσεις εσωτερικής σταθερότητας και ομαλότητας (όχι με το καρότο αλλά με το μαστίγιο). Η συνταγή για άλλη μια φορά είναι η ίδια: η εργατική τάξη πρέπει να θυσιαστεί για το εθνικό συμφέρον.

Η συζήτηση που έχει ανοίξει από το 2009 και μετά σε σχέση με τις διακρατικές συγκρούσεις στην νοτιοανατολική μεσόγειο και την ελληνική συμμετοχή σ'αυτές δείχνουν πως το ελληνικό κράτος προετοιμάζεται κατάλληλα. Οι συζητήσεις που έγιναν το καλοκαίρι του 2013, με τον Υπ.Εξ. Ευάγγελο Βενιζέλο να τρέχει πρώτος να δηλώσει διεθνώς την στήριξη της χώρας σε ενδεχόμενη επέμβαση στην Συρία, αποδεικνύουν ότι προσπαθεί να εξαργυρώσει την γεωπολιτική της θέση μέσα στον παγκόσμιο ενδοκαπιταλιστικό ανταγωνισμό και ότι πλέον μπορεί να παίρνει και πρωτοβουλίες[3]. Και αφού δεν τους έκατσε αυτή η ιστορία, μιας και η επέμβαση δεν έγινε τελικά, λίγους μήνες μετά το ελληνικό κράτος προσφέρει τις υπηρεσίες του με το στρατηγείου στην Λάρισα για «τις δουλειές», της Γαλλίας, κατά βάση, στην Κεντροαφρικάνικη Δημοκρατία.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία μας αφορά όλους...

Εμείς βλέπουμε τελικά ένα «Θερμό» και όχι κανένα «Ψυχρό Πόλεμο», όπως μας λένε για να μας καθησυχάσουν, βλέπουμε μια ανελέητη σύγκρουση όλων εναντίων όλων. Και όσο αυτή η σύγκρουση εντείνεται και επεκτείνεται εκτός των συνόρων για την εξασφάλιση ανταλλαγμάτων, (λόγω και της θέσης αυτού του κράτους στο χάρτη) τόσο θα εντείνεται η εκμετάλλευση και απαξίωση της εργατικής τάξης εντός για την διασφάλιση της καπιταλιστικής ταξικής ειρήνης. Γι'αυτό, και ο πόλεμος στην Ουκρανία μπορεί τελικά να μην είναι και τόσο μακριά. Γιατί τον φασισμό του πολέμου τον ζούμε και κάθε μέρα εδώ με την στρατιωτική και αστυνομική διαχείριση όλο και περισσότερων πεδίων του κοινωνικού. Γιατί, για όλους εμάς που περίπου δουλεύουμε, που περίπου μας πληρώνουν, που περίπου θεωρούμαστε άνεργοι, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο «περισσεύουμε», το ελληνικό κράτος έχει τα δικά του σχέδια. Προσπαθεί να κτίσει (με όλους εμάς, αλλά και τους μετανάστες εργάτες και εργάτριες σαν πρώτη ύλη) άλλο ένα σκαλοπάτι στην ιστορία του ελληνικού φασισμού. Επιχειρεί να εκπαιδεύσει χιλιάδες εργάτες να μάθουν να δουλεύουν με όρους σκλαβιάς. Φασισμός λέγεται αυτή η διαδικασία και μάλιστα χωρίς σβάστικα.

τι νέα από το μέτωπο;

Εντωμεταξύ, η Κριμαία έχει ήδη μετατραπεί σε αναγνωρισμένο στρατιωτικό φυλάκιο της Ρωσίας με κυρώσεις του τύπου να αποκλειστεί από τους G8. Οι περιοχές στην «φιλορωσική» ανατολική Ουκρανία εμφανίζουν «αποσχιστικές τάσεις» αυτονόμησης. Για να έχουν άραγε την ίδια τύχη με την Κριμαία; Δύσκολο να πει κανείς, η συνέχεια θα δείξει... Έτσι από την μια, καταλαμβάνονται κυβερνητικά κτίρια εν μέσω πυρών με νεκρούς και τραυματίες για να γίνουν δημοψηφίσματα υπέρ της αυτονόμησης (στο Ντονέτσκ και το Σλαβόνιακ /Λουχάνσκ). Και από την άλλη, οι μισθοφόροι της Blackwater φέρονται να συντονίζουν και να διευθύνουν τις επιχειρήσεις εναντίον των αυτονομιστών. Πόλεμος δηλαδή κανονικός με ή χωρίς σβάστικα.

σημειώσεις:

[1]*Τζ. Χάμρε: «Στην ουκρανική κρίση δεν υπάρχουν στρατιωτικές λύσεις», καθημερινή, 13 Μαΐου 2014.*

[2]«Οι άμεσες ξένες επενδύσεις της Γερμανίας στη Ρωσία ξεπερνούν το σύνολο των επενδύσεων των ΗΠΑ, της Κίνας, της Ιαπωνίας, της Βρετανίας, της Ιταλίας και της Γαλλίας μαζί, ενώ εταιρείες όπως η Siemens έσπευσαν από την πρώτη στιγμή να δηλώσουν ότι δεν επηρεάζονται από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα. «Η Siemens και η Ρωσία ενώνονται από παράδοση 160 ετών» δήλωσε ο διευθυντής της εταιρείας Τζο Κέσερ μετά τη συνάντηση με τον Βλαντιμίρ Πούτιν προ μηνός.», *« Οι δεσμοί Βερολίνου και Μόσχας» , καθημερινή, 13 Μαΐου 2014.*

[3] *«Επέμβαση στη Συρία ζητάει ο Βενιζέλος», Ελευθεροτυπία, 29/08/13*

στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους...

στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους... στους τοίχους...

ούτε στη Καλλιθέα,

ούτε στο Χαλάνδρι,

ούτε στη Νέα Ιωνία,
ούτε και πουθενά

ΤΣΑΚΙΣΤΕ
ΤΟΥΣ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΣΕ
ΚΑΘΕ
ΓΕΙΤΟΝΙΑ

ο
χρόνος
και
ο
τόπος
είναι
δικός
μας

για
ηλεκτρο-
νική
επικοινωνία

antifan.ionias@espiv.net

antifa neas ionias